

Zodanigheid, TATHATA

IN DEZE WERELD VAN ZODANIGHEID
IS ER NOCH ZELF, NOCH ANDERS-DAN-ZELF.

OM DIRECT IN HARMONIE TE KOMEN MET DEZE WERKELIJKHEID
ZEG JE GEWOON WANNEER ER TWIJFEL OPKOMT: 'NIET TWEE'.

IN DIT 'NIET TWEE' IS NIETS AFGESCHIEDEN,
NIETS IS UITGESLOTEN.
HET MAAKT NIET UIT WANNEER OF WAAR,
VERLICHTING BETEKENT DEZE WAARHEID BINNENTREDEN.

EN DEZE WAARHEID IS VOORBIJ UITBREIDING
OF VERMINDERING IN TIJD OF RUIMTE;
DAARIN IS EEN ENKELE GEDACHTE TIENDUIZEND JAAR.

Probeer eerst het woord 'zodanigheid' te begrijpen. Boeddha leunt heel erg op dat woord. In Boeddha's eigen taal is het TATHATA - zodanigheid. In de boeddhistische meditatie gaat het er helemaal om in dit woord te leven, met dit woord te leven, zo diep dat het woord verdwijnt en je de zodanigheid wordt.

Bijvoorbeeld, je bent ziek. De houding van zodanigheid is: accepteer het - en zeg tegen jezelf 'zo is de weg van het lichaam,' of, 'zo zijn de dingen.' Ga niet vechten, begin niet te worstelen. Je hebt hoofdpijn - accepteer het. Dat is de aard van de dingen. Plotseling is er een verandering, want wanneer deze houding binnenkomt, volgt er een verandering als een schaduw. Als je je hoofdpijn kunt accepteren, verdwijnt de hoofdpijn.

Probeer het eens. Als je een ziekte accepteert, begint ze te verdwijnen. Waarom gebeurt dat? Het gebeurt omdat je energie verdeeld is wanneer je vecht: de helft van de energie beweegt zich naar de ziekte, de hoofdpijn, en de helft van de energie vecht tegen de hoofdpijn - een breuk, een kloof... en het gevecht. DIT gevecht is eigenlijk een diepere hoofdpijn.

Zodra je accepteert, zodra je niet klaagt, zodra je niet vecht, is de energie van binnen één geworden. De kloof is overbrugd. En er komt zoveel energie vrij omdat er nu geen conflict meer is - het vrijkomen van energie zelf wordt een helende kracht. Genezing komt niet van buitenaf. Het enige wat medicijnen kunnen doen is het lichaam helpen om zijn eigen helende kracht in stelling te brengen. Het enige wat een arts kan doen is je alleen maar helpen om je eigen helende kracht te vinden. Gezondheid kan niet van buitenaf worden opgedrongen, het is jouw energie die tot bloei komt.

Dit woord 'zodanigheid' kan zo diep werken dat fysieke ziekte, mentale ziekte en uiteindelijk spirituele ziekte - dit is een geheime methode - allemaal oplossen. Maar begin bij het lichaam, want dat is de onderste laag. Als dat je lukt, dan kun je hogere niveaus gaan proberen. Als je daar faalt, dan zal het moeilijk voor je zijn om hogerop te gaan.

Er is iets mis in het lichaam: ontspan en accepteer het, en zeg gewoon van binnen - niet alleen in woorden maar voel het diep - dat dit de aard van de dingen is. Een lichaam is een samenstelling, zoveel dingen zijn erin verenigd. Het lichaam wordt geboren, het is vatbaar voor de dood. En het is een mechanisme, en een complexe; er is alle kans dat er iets misgaat.

Accepteer het en wees niet geïdentificeerd. Wanneer je accepteert, blijf je erboven, blijf je er voorbij. Wanneer je vecht, kom je op hetzelfde niveau. Acceptatie is transcendentie. Wanneer je accepteert, ben je op een heuvel, je laat het lichaam wordt achter. Je zegt: 'Ja, zo is de natuur. Dingen die geboren worden zullen moeten sterven. En als geboren dingen moeten sterven, zullen ze soms ziek zijn. Niets om je al te veel zorgen over te maken.' Alsof het niet met jou gebeurt, maar gewoon in de wereld van de dingen.

Dit is het mooie: dat je transcendeert wanneer je niet vecht. Je bent niet meer op hetzelfde niveau. En deze transcendentie wordt een helende kracht. Plotseling begint het lichaam te veranderen. En hetzelfde gebeurt met mentale zorgen, spanningen, angsten, zorgen. Je maakt je zorgen over iets. Wat is de zorg? Je kunt het feit niet accepteren, dat is de zorg. Je zou willen dat het anders gaat dan het gaat. Je maakt je zorgen omdat je ideeën hebt die je aan de natuur wilt opdringen.

Je wordt bijvoorbeeld oud. Je maakt je zorgen. Je zou voor altijd jong willen blijven - dit is de zorg. Je houdt van je vrouw, je bent van haar afhankelijk en ze denkt erover om weg te gaan, of om met een andere man te gaan samenwonen, en je bent bezorgd - bezorgd omdat wat er met jou zal gebeuren. Je bent zo afhankelijk van haar, je voelt je zo veilig bij haar. Als zij er niet meer is, is er geen veiligheid meer.

Ze is niet alleen een vrouw voor je geweest, ze is ook een moeder geweest, een schuilplaats; je kunt bij haar komen schuilen tegen de hele wereld. Je kunt op haar vertrouwen, ze zal er zijn. Zelfs als de hele wereld tegen je is, zal ze niet tegen je zijn, ze is een troost. Nu gaat ze weg, wat zal er met jou gebeuren? Plotseling ben je in paniek, bezorgd.

Wat zeg je? Wat zeg je met je zorgen? Je zegt dat je niet kunt accepteren dat dit gebeurt, dat dit niet zo zou moeten zijn. Je had het juist anders verwacht, juist het tegenovergestelde; je wilde dat deze vrouw voor altijd en eeuwig de jouwe zou zijn, en nu gaat ze weg. Maar wat kun je doen? Wat kun je doen als de liefde verdwijnt? Er is geen manier; je kunt liefde niet afdwingen, je kunt deze vrouw niet dwingen om bij je te blijven. Ja, je kunt dwingen - dat is wat iedereen doet - je kunt dwingen. Het dode lichaam zal er zijn, maar de levende geest zal vertrokken zijn. Dan zal dat een spanning op je uitoefenen.

Tegen de natuur kan niets worden gedaan. Liefde was een bloei, nu is de bloem verwelkt. Het briesje is in je huis gekomen, nu is het naar een ander gegaan. Zo gaan de dingen, ze blijven

bewegen en veranderen.

De wereld der dingen is in beweging, niets is er blijvend. Verwacht dat niet! Als je permanentie verwacht in de wereld waar alles vergankelijk is, dan creëer je zorgen. Je zou willen dat deze liefde voor altijd is. Niets kan voor altijd zijn in deze wereld - alles wat bij deze wereld hoort is vergankelijk. Dat is de aard van de dingen, zodanigheid, TATHATA.

Dus je weet nu dat de liefde verdwenen is. Het geeft je verdriet - oké, accepteer verdriet. Je voelt het trillen - accepteer het trillen, onderdruk het niet. Je hebt zin om te huilen, huil. Accepteer het! Forceer het niet, zet geen masker op, doe niet alsof je niet bezorgd bent, want dat zal niet helpen. Als je bezorgd bent, ben je bezorgd; als je vrouw weggaat, gaat ze weg; als de liefde er niet meer is, is ze er niet meer. Je kunt niet tegen dit feit vechten, je moet het accepteren.

En als je het geleidelijk accepteert, zul je voortdurend pijn lijden. Als je het zonder klagen accepteert, niet in hulpeloosheid maar in begrip, dan wordt het zodanigheid. Dan maak je je geen zorgen meer, dan is er geen probleem meer - want het probleem ontstond niet door het feit, maar omdat je het niet kon accepteren zoals het gebeurde. Je wilde dat volgens jou ging.

Onthoud dat het leven jou niet volgt, jij moet het leven volgen. Met tegenzin, of blij - dat is jouw keuze. Als je het met tegenzin volgt, zul je lijden. Als je het blij volgt word je een Boeddha, je leven wordt een extase.

Boeddha moet ook sterven - dingen zullen niet veranderen - maar hij sterft op een andere manier. Hij sterft zo blij, alsof er geen dood is. Hij verdwijnt gewoon, omdat hij zegt dat iets wat geboren wordt, zal sterven. Geboorte impliceert dood, dus het is oké, er kan niets aan gedaan worden. Je kunt je ellendig voelen en sterven. Dan loop je de zaak mis, de schoonheid die de dood je kan geven, de genade die in het laatste moment gebeurt, de verlichting die plaatsvindt wanneer lichaam en ziel uit elkaar gaan. Je zult dat mislopen omdat je je zoveel zorgen maakt, en je je zo erg vastklampt aan het verleden en het lichaam, dat je ogen gesloten zijn. Je kunt niet zien wat er gebeurt omdat je het niet kunt accepteren, dus je sluit je ogen, je sluit je hele wezen. Je sterft - je zult vele malen sterven, en je zult de zin ervan blijven mislopen.

De dood is mooi als je het kunt accepteren, als je de deur kunt openen met een gastvrij hart, een warm onthaal: 'Ja, want als ik geboren ben, moet ik sterven. Dus de dag is gekomen, de cirkel is rond.' Je ontvangt de dood als een gast, een welkome gast, en de kwaliteit van het fenomeen verandert onmiddellijk.

Plotseling ben je dood-loos: het lichaam sterft, jij sterft niet. Je kunt het nu inzien: alleen de kleren vallen af, niet jij; alleen het omhulsel, de container, niet de inhoud. Het bewustzijn blijft in zijn verlichting - meer nog, want tijdens het leven zaten er veel lagen overheen, in de dood is het naakt. En wanneer het bewustzijn in totale naaktheid is, heeft het een schittering van zichzelf; het is het MEEST mooie in de wereld.

Maar daarvoor moet je een houding van zodanigheid in je opnemen. Als ik zeg in je opnemen, bedoel ik in je opnemen - niet alleen een mentale gedachte, niet de filosofie van zodanigheid, maar je hele manier van leven wordt zodanigheid. Je denkt er zelfs niet over na, het wordt gewoon iets natuurlijks.

Je eet in zodanigheid, je slaapt in zodanigheid, je ademt in zodanigheid, je hebt lief in zodanigheid, je weent in zodanigheid. Het wordt je levensstijl; je hoeft je er niet druk over te maken, je hoeft er niet over na te denken, het is zoals je bent. Dat is wat ik bedoel met het woord 'in je opnemen'. Je neemt het in je op, je verteert het, het stroomt in je bloed, het dringt diep in je botten door, het reikt tot in je hartslag zelf. Je accepteert.

Onthoud dat het woord 'accepteren' niet zo goed is. Het is beladen - vanwege jou, niet vanwege het woord - omdat je alleen accepteert als je je hulpeloos voelt. Je accepteert met tegenzin, je accepteert halfslachtig. Je accepteert alleen wanneer je niets kunt doen, maar diep van binnen zou

je nog steeds willen; je zou gelukkig zijn geweest als het anders was geweest. Je accepteert als een bedelaar, niet als een koning - en er is een groot verschil.

Als je vrouw weggaat of je man weggaat, accepteer je het uiteindelijk. Wat kun je er aan doen? Je weent en huilt en vele nachten pieker je en maak je je zorgen, en vele nachtmerries om je heen en lijden... en wat moet je dan doen? De tijd heelt, niet het begrip. De tijd - en onthoud, de tijd is alleen nodig omdat je het niet begrijpt, anders gebeurt er INSTANT genezing.

Tijd is nodig omdat je het niet begrijpt. Dus na verloop van tijd - zes maanden, acht maanden, een jaar - worden dingen vaag, ze zijn in het geheugen verloren gegaan, raken bedekt onder veel stof. En er ontstaat een gat van een jaar; tegen die tijd ben je het vergeten.

Toch doet de wond soms pijn. Soms komt er een vrouw op straat langs en opeens herinner je het je. Een gelijkenis, de manier waarop ze loopt, en je herinnert je vrouw - en de wond. Dan word je verliefd op iemand, dan verzamelt zich meer stof, dan herinner je je minder. Maar zelfs met een nieuwe vrouw, soms de manier waarop ze kijkt ... daar is je vrouw. De manier waarop ze zingt in de badkamer... daar is de herinnering. En daar is de wond, vers.

Het doet zeer omdat je het verleden meedraagt. Je draagt alles mee, daarom voel je zo'n last. Je draagt alles mee! Je was een kind; het kind is er nog steeds, je draagt het mee. Je was een jongeman; de jongeman is er nog steeds met al zijn wonden, ervaringen, stomiteiten - hij is er. Je draagt je hele verleden mee, laag over laag - alles is er. Daarom ga je soms achteruit.

Als er iets gebeurt en je voelt je hulpeloos, dan begin je te huilen als een kind. Je bent teruggegaan in de tijd, het kind heeft het overgenomen. Het kind is efficiënter in huilen dan jij, dus het kind komt binnen en neemt het over, je begint te huilen en te wenen. Je kunt zelfs, net als een kind in een driftbui, gaan schoppen. Maar het is er allemaal.

Waarom wordt er zoveel last megedragen? Omdat je nooit echt iets hebt geaccepteerd. Luister: als je iets accepteert wordt het gewoon nooit een last, dan wordt de wond niet megedragen. Je hebt het fenomeen geaccepteerd; er valt niets van mee te dragen, je bent eruit. Door acceptatie ben je eruit. Door half-hulpeloze acceptatie wordt het megedragen.

Onthoud één ding: alles wat onvolledig is, wordt voor altijd en eeuwig door de mind megedragen, alles wat volledig is, wordt losgelaten. Want de mind heeft de neiging om de onvolledige dingen mee te dragen in de hoop dat er ooit een gelegenheid zal zijn om ze te voltooien. Je wacht nog steeds op de vrouw die komt, of op de echtgenoot, of op de dagen die voorbij zijn, je wacht nog steeds. Je bent het verleden niet ontstegen.

En door een te beladen verleden kun je niet in het heden leven. Je heden is een puinhoop vanwege het verleden, en je toekomst zal ook zo zijn - omdat het verleden steeds zwaarder wordt. Elke dag wordt het zwaarder en zwaarder.

Wanneer je werkelijk accepteert is er in die houding van zodanigheid geen wrok, je bent niet hulpeloos. Je begrijpt gewoon dat dit de aard van de dingen is. Bijvoorbeeld, als ik deze kamer uit wil gaan, ga ik door de deur naar buiten, niet door de muur, want als ik door de muur heen wil gaan zal ik gewoon mijn hoofd ertegenaan stoten, dat is gewoon dwaasheid. Dit is de aard van de muur, om het te beletten, probeer er dus niet doorheen te gaan! Dit is de aard van de deur, dat je er doorheen gaat - omdat de deur leeg is kun je er doorheen.

Wanneer een Boeddha accepteert, accepteert hij dingen als muur en deur. Hij gaat door de deur heen, hij zegt dat dat de enige manier is. Eerst probeer je door de muur heen te gaan, en je verwondt jezelf op miljoenen manieren. En wanneer je er niet meer uitkomt - verpletterd, verslagen, depressief, gevallen - dan kruip je naar de deur. Je had meteen door die deur heen kunnen gaan. Waarom heb je geprobeerd om met de muur te gaan vechten?

Als je de dingen helder kunt bekijken, dan doe je dit soort dingen gewoon niet om van een muur een deur proberen te maken. Als de liefde verdwijnt, is ze verdwenen! Nu is er een muur - probeer er niet doorheen te gaan. Nu is de deur er niet meer, het hart is er niet meer, het hart is open

gegaan voor iemand anders. En je bent hier niet alleen, er zijn ook anderen.

De deur is er niet meer voor jou, het is een muur geworden. Probeer het niet en stoot je hoofd er niet tegen. Je zult onnodig gewond raken. En gewond, verslagen, zal zelfs de deur niet meer iets moois zijn om doorheen te gaan.

Kijk gewoon naar de dingen. Als iets natuurlijk is, probeer er dan niet iets onnatuurlijks aan op te dringen. Kies de deur - ga daar doorheen. Je begaat elke dag de dwaasheid om door de muur heen te gaan. Dan raak je gespannen en voel je voortdurend verwarring. Angst wordt je leven zelf, de kern ervan - en dan vraag je om een meditatie.

Maar waarom om te beginnen? Waarom kijk je niet naar de feiten zoals ze zijn? Waarom kun je niet naar de feiten kijken? Omdat je wensen te veel aanwezig zijn. Je blijft hopen tegen alle hoop in. Daarom ben je zo'n hopeloos geval geworden.

Kijk maar eens: wanneer er zich een situatie voordoet, wens dan niets, want verlangen zal je op een dwaalspoor brengen. Wens niets en beeld je niets in. Kijk gewoon naar het feit met alle bewustzijn die voor je beschikbaar is en plotseling gaat er een deur open en je gaat nooit door de muur heen, je gaat door de deur heen, onbeschadigd. Dan blijf je onbelast.

Onthoud dat zodanigheid een begrip is, geen hulpeloos lot. Dat is dus het verschil. Je hebt mensen die geloven in het lot, het noodlot. Ze zeggen: 'Wat kun je eraan doen? God heeft het zo gewild. Mijn jonge kind is gestorven, dus het is Gods wil en dit is mijn lot. Het stond geschreven, het zou gebeuren.' Maar diep van binnen is er een afwijzing. Dit zijn gewoon trucjes om de afwijzing op te poetsen. Ken je God? Ken je het lot? Weet je dat het geschreven stond? Nee, dit zijn rationalisaties - hoe je jezelf troost.

De houding van zodanigheid is geen fatalistische houding. Het brengt geen God in het spel, of een lot, of een bestemming - niets. Het zegt dat je gewoon naar de dingen moet kijken. Kijk gewoon naar de feitelijkheid van de dingen, begrijp, en er is een deur, er is altijd een deur. Je transcendeert.

Zodanigheid betekent acceptatie met een totaal verwelkomend hart, niet in hulpeloosheid.

Osho: Hsin Hsin Ming - The Book of Nothing #9